

П'ятнадцять років по тому

Прошли роки, як ми
розстались.
Та знову школа кличе
нас.
Прийдіть же друзі,
щоб згадати
Про однокласників
в цей час.

Ці невігадливі рядки на поштовій картці, а також підпис під ними — «З повагою 10-В» прийшли всім нам, колишнім випускникам Гощанської СШ, задалегідь. Так що час, аби подумати: їхати чи не їхати, діставатися чи ні, мали всі. А ще за оцим «задалегідь» безпомилково вгадувалася рука нашої старости Валі Оксенчук. Бо кращого організатора ні тоді, в далекому 1978-му, ні, судячи з усього, зараз в класі, певно, не віднайти. І це добре. Більше того, це просто чудово. Адже як приємно усвідомлювати, що 10-В навіть через п'ятнадцять років після випускного вечора живе, пульсує, дихає! Як хороше відчувати, що в особі старости (вона, до речі, єдина з усіх наділа на зустріч значок випускника 1978 року) клас ще й досі не загубив свою душу, як єдине ціле, як повнокровний організм, зібрався на свою зустріч.

...Наш 10-В. Скільки-то води сплигло, як ти так називався, скільки подій відгомонило! Однак для нас ти такий, як і раніше: молодий, жвавий, пухотливий. І — все-все ще попереду.

Ось ти, наш 10-В. По-

рожній, лункий, як і вся школа в цю літню пору. Проте ми йдемо в кінець коридору, переступаємо поріг класу і сідаємо за парти. Як тоді, в незабутньому 78-му.

Валя Оксенчук, наша староста. Зараз вона мешкає в Рівному і щодня приїздить на роботу... в Гощу. Така вже специфіка працівника автобусної станції.

Рівненчанка і Оксана Сарана. І, як раніше, весела, привітна, життєрадісна. Незважаючи ні на що.

А ще з Рівного на зустріч з однокласниками приїхала Галя Перець. Працює вона на радіозаводі. Галину, між іншим, я не бачив вже цілих 17 років.

Ну, а решта — гощанці. Валя Бабінська — вихователь дитсадка і при цьому справжній патріот класу: не пропустила ще жодної зустрічі — ні у 1983-му році, ні в 1988-му, ні тепер. Юрко Калінчук шоферус. Як, втім, і Вітя Жовнір, Коля Січкарук, Володя Яремчук та Юрко Невірковець.

Кілька слів про Сашка Коцика, мого шкільного друга-товариша. Після восьми класів пішов вчитися в Березнівський лісний технікум. Закінчив, відслужив в армії, став прапорщиком. Зараз з сім'єю мешкає в естонському місті Тарту. «Жити можна» — каже.

В Гощі трудяться також Алла Мирончук, Толок Козачук, Юрко Вла-

сюк. Щодо Бориса Віюка, то він пов'язав свою подальшу долю з правоохоронними органами.

Як то час змінює людей! Колись — діти-школярі зверталися один до одного по кличках: «Кузя, Каліка...». Зараз — солідні мужі, при костюмах і краватках. Та, певно, так воно і повинно бути.

Звичайно, не всі змогли прибути на зустріч та випити з однокласниками чарку горілки чи келих шампанського. Не було чомусь Славіка Калінобродського з Гощі, сестер-близнючок Гривів, котрі колись приходили з Виткова, а нині мешкають в Рівному (до цього часу, до речі, не можу розпізнати, хто з них Надя, а хто — Віра), не приїхали Інна Лавренюк, Юрко Мурга, Наталка Яремчук. Не було також і нашого класного керівника Марії Василівни Яремчук.

Майже півдня гомоніла зустріч. Згадали, як кажуть, всіх і вся. Вчителів і учнів, друзів і подруг, курйозні випадки й історії. Стоячи пом'янули тих, кого вже з нами немає, — однокласників Мішу Савіна і Колло Вознюка, а також нашу вчительку фізики Марію Іванівну Леусь...

Прошли роки, як ми
розстались.
Та знову школа
кличе нас.
Прийдіть же, друзі,
щоб згадати
Про однокласників
в цей час...
Юрій КУЗЬМІН.